

не се е срѣщналъ съ византийцитѣ, въ какъвто случай би станало дума за сражение и побѣда, но не и за грабежъ. Че Михаилъ ще се е видѣлъ принуденъ часъ по-скоро да напустне земитѣ на Елтимира, се види отъ обстоятелството, че въ похода му не става дума за никакво завладяване, а което е по-важно, самъ византийскиятъ съюзникъ и хроникъ Мунтанеръ пише, че Византия въ борбитѣ си срѣщу „брата на българския царъ“ губѣла всѣки день (*perdia tots dies en la guerra*) <sup>1)</sup>. Интересно е, че въ борбитѣ на Святослава съ византийцитѣ и въ отношенията му съ чичо си Елтимира, като български деспотъ, не се споменува изрично въ владѣнията на кого отъ двамата е влизалъ Сливенъ. Близкитѣ нему градове Лардея и Ямболъ, като български, по едно врѣме влизатъ въ областъта на Елтимира, но послѣ пакъ сж повърнати на Святослава <sup>2)</sup>. Сливенско прѣзъ тоя периодъ е играло видна роль като театръ на военни операции и борби, бидейки близо до византийскитѣ граници и край тия между Елтимировото княжество и Святославовото царство. Елтимировитѣ земи бѣха костеливия орѣхъ между усилията на Свѣтослава да подведе всички български краища подъ една ржка и домогванията на Византия, подъ претекстъ на защита наслѣдството на сроденитѣ съ нея Асѣновци, да заграби тия южнобългарски владѣния. Святославъ и Андроникъ се надпрѣварваха кой по-износно да склони на своя страна Елтимира. При наклоността на

<sup>1)</sup> За въпросния походъ, двусмисленни бѣлѣжки се намиратъ въ Бкн. I., стр. 141 (1858 г.). Той е станалъ въ 1307 г.; у Иречекъ (ор. cit), види се по погрѣшка, е 1304 г. Възможно е въ старитѣ византийски архиви да се е намирало нѣщо подробно и за Сливенъ, като докоснатъ отъ тия грабежи, тъй като Пахимеръ пише, че въ сжщата година, въ края на Септември, е билъ прѣдставенъ на Андроника II, обстоенъ рапортъ за вършеното прѣзъ похода, едва слѣдъ което той се увѣрилъ въ хвалбитѣ на сина си.

<sup>2)</sup> Споредъ бѣлѣжкитѣ въ Бкн. (I, 141) Елтимиръ по внушението на Святослава трѣбало да въоръжи прѣднитѣ укрѣпени мѣста на Сливенъ до Ямболъ и тия по горнето течение на Тунджа. Но, очевидно, тукъ въпросътъ е за началото на Святославовото царуване въ което чичо му, като владѣлецъ на южно-български земи, за свой личенъ и общъ на българитѣ интересъ, е трѣбало да се готви срѣщу византийцитѣ. При липса на изрични данни, мжно може да се заключи, че Сливенъ е влизалъ въ Елтимировото княжество. По Палаузовъ, владѣнията на Елтимира били въ „съприкосновение съ върховетѣ на Сливенския Балканъ. (Юго Востокъ Европы, 65).